

SOMNIS DE ROSA

(Conte de Festa Major)

Aquell matí de FESTA MAJOR, va aixecar-se clar, brillant... Uns nuvolets flonjos entelaven la puríssima blavor dels espais i es desfeien com un desmai. Cantaven les campanes i la seva veu d'argent, saltava pels aires, escampant repics de Festa.

Com havia esperat aquella FESTA MAJOR, la Marioneta!

I, quan arribà la vesprada...

L'envelat era magnífic, com un palau de fantasia... Els cortinatges que penjaven, eren riquíssims, la llum enlluernadora i les catifes flonges, com un escampall de cotofluix.

Una orquestra, amb les seves melodies, incitava a ballar i la pista era un formigueig de parelles, que es donaven a l'orgia d'aquella nit.

La Marioneta, dintre d'aquell esclat de festa s'hi movia amb tota felicitat. Els joves se la disputaven per ballar i ballant, li anaven teixint un collar de galanies, que la transportaven en un país d'insomni.

Portava un vestit de seda, amb el cosset cenyit, el braç nu i la faldilla llarga, fins a tapar-li els peus.

Sentia el cor ple d'orgull, quan veia les mirades d'enveja de les altres noies, perquè ella sola, atreïa l'admiració de tots els homes.

La Marioneta es banyava en aigua de roses... Entre l'encís d'aquella nit un munt d'il·lusions omplenava el seu caparronet enamorat... enamorat! Ella, encara que esclatés en rialles, quan li deien que era bonica, tenia el pensament ben lluny d'ella... Moltes vegades reia, sense saber per què reia...

Tot allò hauria volgut que li digués en Cintet i el gran babau no gosava a dir-li res. Se la mirava, se la tornava a mirar, sospirava, sentia enveja quan els altres hi ballaven, però no es decidia a dir-li el que ella volia!

La Marioneta, que n'estava ben enamorada, li feia tan bon posat com podia, però ell com si no se n'adonés.

Aquella nit en Cintet va treure la toia i... cas estrany! La toia era un cavall blanc, de carn i ossos, guarnit amb sarrells i cascavells. No s'havia vist mai una toia semblant!

La Marioneta, tremolava d'inquietud... "Qui sap a qui la donarà?", pensava. Encara no acabava de fer-se aquest pensament, quan en Cintet anà de dret a ella a oferir-li el cavall blanc. Ella, tremolava d'alegria, el cor li batia i enmig d'aplaudiments i de visques cavalcà sobre aquell cavall blanc, que semblava de rondalla. L'orquestra tocà una marxa i en Cintet, portant el cavall blanc per la brida, la passejà triomfalment per tot l'envelat!

Quan ella baixà del cavall, en Cintet li prengué les mans, la mirà als ulls i obrí la boca per parlar...

En aquell moment, la Marioneta es despertà. Un raig de sol que entrava per la finestra mal ajustada, l'havia despertada, quan justament el seu somni anava a ser més dolç! Cinc minuts més i en Cintet ja hauria dit la seva declaració!

-Per què m'he despertat? Per què no podia dormir sempre més?

Efectivament, el seu somni era tan rosat, que més li hauria valgut dormir i somiar-lo tota l'eternitat!

RAMON FERRER I MONTPLET